

att Herr von Geijers här ofvan omnämnda motion icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 8 Maj 1877.

På Utskottets vägnar:

O. E. L. Dahm.

N:o 9.

Ank. till Riksd. Kansli den 8 Maj 1877, kl. 1 e. m.

Första Kammarens Första Tillfälliga Utskotts Betänkande N:o 8, i anledning af Herr O. Perssons motion N:o 31 angående aflåtande till Kongl. Maj:t af underdånig skrifvelse om omedelbar förtullning af vissa slag utländskt bränvin och sprit, som till riket sjövägen införes.

Uti förenämnda inom Första Kammaran väckta och till Utskottets behandling hänvisade motion framställes det förslag, att Riksdagen måtte hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, att vid en förestående omarbetning af tullstadgan sådana bestämmelser måtte deri inrymmas, "att utländskt bränvin och sprit af säd och potatis, likasom s. k. drufbränvin måtte utan några undantag genast efter lossning från fartyg tullbehandlas och afgiften därför erläggas".

Till detta förslag har motionären hemtat anledning från den skiljaktighet som förefinnes emellan nu gällande föreskrifter i § 93 af nåd. Tullstadgan d. 7 Dec. 1860 och i Kongl. Kungörelsen d. 22 Juli 1875, å ena sidan, och det förslag till ny tullstadga, som för närvarande är på Kongl. Maj:ts pröfning beroende, å den andra

sidan. Den åberopade § 93 i gällande Tullstadga undantager nemligen från varor, som på nederlag må uppläggas, "*bränvin och sprit af säd eller potatis, genevere deruti inbegripen*", och i Kongl. Kungörelsen d. 22 Juli 1875 föreskrifves att för vinnande af öfverensstämmelse emellan nyssnämnda angående nederlagsrätten förekommande inskränkning och hvad för upplag å transito finnes stadgadt, omförmälda slag bränvin och sprit tills vidare icke heller finge uppläggas på transitoupplag. Deremot innehåller det af Generaltullstyrelsen upprättade på Kongl. Maj:ts pröfning nu beroende förslag till ny tullstadga i § 103 den föreskrift att, ehuru varor i allmänhet finge under 5 år å nederlag förblifva, nederlagsrätt för bränvin och sprit af säd eller potatis, genever derunder inbegripen, icke må åtnjutas under längre tid än den, hvarunder magasinering af svenskt bränvin, utan erläggande af tillverkningsavgift, är eller varder medgifven; och då transitoupplagsrätt icke i något fall är medgifven för längre tid än ett år, har särskild föreskrift om begagnande af dylik rätt för nämnda slag bränvin icke blifvit föreslagen.

Antagligen är det mot dessa sålunda föreslagna förändringar uti nu gällande föreskrifter, som motionären önskat, att Riksdagen skulle rigta den af honom föreslagna underdåniga skrifvelsen, ehuru motionären, utan angifvande af något skäl, utsträckt det förordade upplagsförbudet äfven till artikeln drufbränvin, för hvilken hittills medgifvits alldeles samma upplagsrätt, som för handelsvaror i allmänhet eger rum.

Tullstadgan och öfriga reglementariska föreskrifter rörande tullförvaltningen falla otvifvelaktigt inom området för den Konungen i grundlagen förbehållna ekonomiska och administrativa lagstiftningsrätt, i afscende å hvars utöfning Riksdagen endast undantagsvis och vid verkligt behof lärer böra opåkalladt uttala sina önskingar. Redan ur detta principiella skäl finner Utskottet betänkligt att understödja en sådan framställning, som den af motionären ifrågasatta. Men äfven ur andra synpunkter betraktad förefaller den af motionären föreslagna framställningen mindre befogad. Här föreligger nemligen icke något så beskaffadt faktiskt förhållande, att erfarenheten kunnat ådagalägga olägenheter, hvilkas afhjelpande vore af behof påkalladt. Endast ett inom administrationen utarbetadt och på pröfning beroende förslag, hvarom Kongl. Maj:t icke äskat Riksdagens yttrande, skulle göras till föremål för den ifrågasatta skrifvelsen. Och detta förslag går ingalunda ut på annat eller mera, än att tillvägabrinda öfverensstämmelse emellan de föreskrifter, som medgifva visst anstånd med betalning af tillverkningsavgiften för svenskt bränvin, och de föreskrifter, som bestämma tiden, då tullavgiften för utländskt bränvin, som till riket införes, skall senast vara erlagd. Då sistnämnda avgift, till skydd för den svenska bränvinstillverkningen, utgår med betydligt högre belopp än den inhemska tillverkningsavgiften, må det väl synas skäligt, att åtminstone den likställighet medgifves, att anståndet med den drygare avgiftens erläggande blir det samma som för den lindrigare avgiftens utgörande är eller varder bestämdt. Ur den synpunkt som framför allt annat lärer vid bränvinstiftningen böra göras gällande — nykterhetens be-

främjande — måste bränvinets ursprung, svenskt eller utländskt, vara utan all betydelse. Slutligen må ock anmärkas, att motionärens förslag, så vidt det afser s. k. drufbränvin, åsyftar något vida mera än i motionen angifves, eller att allenast motverka införandet af nya bestämmelser. Det går nemligen ut på att inskränka en af ålder medgifven nederlagsrätt, hvilken, så vidt Utskottet kunnat erfaras, hittills icke gifvit anledning till någon berättigad klagan, hvaremot, om motionärens åsigt af Riksdagen understöddes, detta skulle innebära en från Riksdagens sida uttalad önskan, hvilken stode i strid ej blott mot hvad hittills varit i allmänhet stadgadt, utan ock mot den behandling, som drufbränvin genom den ännu gällande handelstrakta-ten med Frankrike är tillförsäkradt.

Af dessa skäl finner sig Utskottet föranlätet hemställa,

att Herr O. Perssons ifrågavarande motion icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 8 Maj 1877.

På Utskottets vägnar:

O. E. L. Dahm.
